

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, 12 października 2020 r.

DNR-5.730.19.2020.KR

DECYZJA DNR-2/ 219 /2020

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256 ze zm., zwanej dalej K.p.a.) w zw. z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1668 ze zm.) po rozpatrzeniu odwołania Pana Przemysława Wrońskiego oraz Pana Jakuba Wrońskiego z 25 sierpnia 2020 r. współników spółki cywilnej PPHU "KOTŁOSPAW" s.c. - Przemysław i Jakub Wrońscy od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej nakładającej na strony postępowania solidarnie administracyjną karę pieniężną w wysokości 4.918,17 zł, z tytułu niedopełnienia obowiązków dostawców, określonych w art. 3 ust. 1 oraz art. 6 lit. a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 z dnia 4 lipca 2017 r. ustanawiającego ramy etykietowania energetycznego i uchylającego dyrektywę 2010/30/UE (Dz.Urz.UE.L 2017 Nr 198, str. 1, zwane dalej rozporządzeniem 2017/1369) oraz art. 3 ust. 1 lit a rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/1187 z 27 kwietnia 2015 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla kotłów na paliwo stałe i zestawów zawierających kocioł na paliwo stałe, ogrzewacze dodatkowe, regulatory temperatury i urządzenia słoneczne (Dz. Urz. UE. L 193 z 21 lipca 2015 r., s. 43, zwane dalej rozporządzeniem 2015/1187) w zw. z art. 9 ust. 2 pkt 2 ustawy o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią (tj. Dz. U. z 2020 r., poz. 378, zwana dalej ustawą o etykietowaniu),

postanawiam

utrzymać zaskarżoną decyzję w mocy w całości.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej przez inspektorów Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w dniach 13 - 22 listopada 2019 r. u kontrolowanego przedsiębiorcy ..... prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą .....
....., kontroli poddano m.in. kocioł do centralnego ogrzewania - typu KOVERT 15, którego producentem są wspólnicy spółki cywilnej Pan Przemysław Wroński prowadzący działalność gospodarczą pod firmą: PPHU Kottospaw s.c. Przemysław Wroński oraz Pan Jakub Wroński prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą: PPHU Kottospaw s.c. Jakub Wroński prowadzący działalności przy ..... w Pleszewie.

W wyniku kontroli ustalono, że producent nie dopełnił obowiązku wynikającego z art. 3 ust. 1 oraz art. 6 lit. a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 z dnia 4 lipca 2017 r. ustanawiającego ramy etykietowania energetycznego i uchylającego dyrektywę 2010/30/UE, zgodnie z którymi „dostawcy zapewniają, by produkty, które są wprowadzane do obrotu, były opatrzone, z osobna dla każdego pojedynczego egzemplarza, nieodpłatnie, dokładnymi wydrukowanymi etykietami i kartami informacyjnymi produktu, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i odpowiednimi aktami delegowanymi” oraz dostawca „podaje klasę efektywności energetycznej produktu oraz zakres klas efektywności dostępnych na etykiecie w reklamach wizualnych lub technicznym materiale promocyjnym danego modelu zgodnie z odpowiednim aktem delegowanym”. Ponadto ustalono, że producent nie dopełnił obowiązków wynikających z art. 3 ust. 1 lit a rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/1187 z 27 kwietnia 2015 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/30/UE w odniesieniu do etykiet efektywności energetycznej dla kotłów na paliwo stałe i zestawów zawierających kocioł na paliwo stałe, ogrzewacze dodatkowe, regulatory temperatury i urządzenia słoneczne (Dz. Urz. UE. L 193 z 21 lipca 2015 r., s. 43) zgodnie z którym „od dnia 1 kwietnia 2017 r. dostawcy wprowadzający do obrotu lub użytkowania kotły na paliwo stałe, w tym kotły włączone do zestawów zawierających kocioł na paliwo

stałe, ogrzewacze dodatkowe, regulatory temperatury i urządzenia słoneczne, dopilnowują, aby każdy kocioł na paliwo stałe był dostarczany wraz z drukowaną etykietą uwzględniającą format oraz informacje określone w pkt 1,1 załącznika III oraz zgodną z klasyfikacją efektywności energetycznej określoną w załączniku II, a każdy kocioł na paliwo stałe przeznaczony do użytkowania w zestawach zawierających kocioł na paliwo stałe, ogrzewacze dodatkowe, regulatory temperatury i urządzenia słoneczne był dostarczany wraz z drugą etykietą uwzględniającą format oraz informacje określone w pkt 2 załącznika III”, w zw. z art. 9 ust. 2 pkt 2 ustawy o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią (tj. Dz. U. z 2020 r., poz. 378).

Kontrolowany nie kwestionował powyższych ustaleń, ani na etapie kontroli, ani na etapie postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej.

W związku z powyższymi ustaleniami Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przeprowadził postępowanie administracyjne i decyzją z 6 sierpnia 2020 r. nałożył na producenta produktu na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 1 i pkt 4 ustawy z 14 września 2012 r. o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią (Dz. U. z 2020 r., poz. 378) karę pieniężną za niedopełnienie obowiązku, o którym mowa w art. 3 ust. 1 oraz art. 6 rozporządzenia 2017/1369 oraz art. 3 ust. 1 lit a rozporządzenia 2015/1187 w zw. z art. 9 ust. 2 pkt 2 ustawy o etykietowaniu, w wysokości jednokrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej ustaloną na podstawie komunikatu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z 11 lutego 2020 r. w sprawie przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w 2019 r. (M.P. 2020 r., poz. 174), tj. w wysokości 4.918,17 zł.

Za pismem z 7 września 2020 r. Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanemu dalej jako „Prezes UOKiK”) odwołanie od decyzji w sprawie D/PI.NR.8361.162.2019 w którym pełnomocnik ustanowiony przez obie strony postępowania zaskarżył decyzję w całości oraz wniósł o jej uchylenie i odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej i poprzestanie na pouczeniu stron postępowania (zwane dalej odwołaniem). Odwołanej decyzji zarzucono:

Naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy, tj.:

- a) Art. 7, 77 ust. 1 oraz 80 K.p.a. „*poprzez nienależyte wyjaśnienie stanu faktycznego sprawy i dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego prowadzące do uznania, że waga naruszenia prawa odwołujących nie miała charakteru znikomego*”
- b) Art. 187f § 1 K.p.a. „*poprzez zaniechanie odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestanie na pouczeniu*”.

Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej dokonując autokontroli Zaskarżonej decyzji uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W związku z przekazaniem przez Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej odwołaniem, Prezes UOKiK pismem z 21 września 2020 r. poinformował stronę postępowania o prowadzonym postępowaniu zainicjowanym odwołaniem z 25 sierpnia 2020 r., prawach i obowiązkach wynikających z K.p.a. oraz prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, w szczególności wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłaszanych żądań.

Strona postępowania nie skorzystała z przysługujących jej praw.

Biorąc powyższe pod uwagę Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył co następuje:

Zgodnie z zasadą dwuinstancyjności wyrażoną w art. 15 KPA, organ odwoławczy obowiązany jest ponownie rozpoznać i rozstrzygnąć sprawę rozstrzygniętą decyzją organu pierwszej instancji, z zastrzeżeniem rozwiązania przyjętego w art. 138 § 2 KPA. Organ odwoławczy nie może zatem ograniczyć się tylko do kontroli decyzji organu pierwszej instancji, a obowiązany jest ponownie rozstrzygnąć sprawę. Istota administracyjnego toku instancji polega na dwukrotnym rozstrzygnięciu tej samej sprawy, nie zaś tylko na kontroli zasadności argumentów podniesionych w stosunku do orzeczenia organu I instancji. Wynika to z art. 138 KPA, który przyznaje organowi kompetencje do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy, czego następstwem jest utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji bądź uchylene i zmiana zaskarżonej decyzji. Tylko w ograniczonym zakresie organ odwoławczy ma kompetencje kasacyjne. Organ odwoławczy bowiem rozpatruje sprawę ponownie merytorycznie w jej całości. Oznacza to, że ma on obowiązek rozpatrzyć wszystkie żądania strony i ustosunkować się do nich w uzasadnieniu swojej decyzji. Organ odwoławczy rozpoznaje i rozstrzyga ponownie sprawę administracyjną rozstrzygniętą decyzją organu pierwszej instancji w oparciu o stan prawny i

faktyczny obowiązujący w dniu wydania decyzji ostatecznej. Przy tym ponownie rozpoznając i rozstrzygając sprawę organ odwoławczy obowiązany jest usunąć naruszenia prawa materialnego i prawa procesowego, których dopuścił się organ pierwszej instancji.

Zgodnie z art. 127 § 1 i 2 K.p.a. od wydanej przez Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej decyzji przysługuje odwołanie do organu administracji publicznej wyższego stopnia. Zgodnie zaś z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej w postępowaniach administracyjnych w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Handlowej organem wyższego stopnia jest Prezes UOKiK. W związku z powyższym, od decyzji wydanych przez Wojewódzkich Inspektorów Inspekcji Handlowej przysługuje odwołanie do Prezesa UOKiK.

Z kolei zgodnie z art. 129 § 2 K.p.a., odwołanie wnosi się w terminie czternastu dni od dnia doręczenia decyzji stronie, a gdy decyzja została ogłoszona ustnie - od dnia jej ogłoszenia stronie. W świetle powyższego wskazać należy, że postępowanie zostało zainicjowane przez współników spółki cywilnej Pana Przemysława Wrońskiego oraz Pana Jakuba Wrońskiego poprzez nadanie przez pełnomocnika obu współników odwołania w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe w dniu 25 września 2020 r., tj. z zachowaniem wymaganego przez przepisy art. 129 § 2 K.p.a. 14 - dniowego terminu na złożenie odwołania (Zaskarżona decyzja została bowiem doręczona pełnomocnikowi obu współników w dniu 11 września 2020 r.). Należy zatem stwierdzić, że w przedmiotowej sprawie zrealizowane zostały przesłanki wynikające z art. 127 § 1 i 2 oraz art. 129 § 2 K.p.a., upoważniające i zobowiązujące Prezesa UOKiK do rozpoznania sprawy administracyjnej zakończonej Zaskarżoną decyzją i wydania nowego rozstrzygnięcia w tym zakresie.

Rozważając ponownie sprawę należy przypomnieć, że Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przeprowadził kontrolę, w wyniku której stwierdzono że strona postępowania nie dopełniła obowiązku polegającego na zapewnieniu, by produkty, które są wprowadzane do obrotu, były opatrzone, z osobna dla każdego pojedynczego egzemplarza, nieodpłatnie, dokładnymi wydrukowanymi kartami

informacyjnymi produktu, zgodnie z rozporządzeniem 2017/1369 i odpowiednimi aktami delegowanymi.

Jednocześnie stwierdzono, że w miejscu widocznym i dostępnym dla konsumentów oferowane były materiały reklamowe dotyczące kotła KOVERT 15. Zawarte w ulotkach i broszurach informacje związane ze zużyciem energii nie zawierały określenia klasy efektywności energetycznej danego kotła, co oznacza, że producent nie dopełnił obowiązku określonego w art. 6 lit. a rozporządzenia 2017/1369 w zw. z art. 9 ust. 2 pkt 2 ustawy o etykietowaniu, zgodnie z którymi dostawca powinien podać klasę efektywności energetycznej produktu oraz zakres klas efektywności dostępnych na etykiecie w reklamach wizualnych lub technicznym materiale promocyjnym danego modelu zgodnie z odpowiednim aktem delegowanym.

Ponadto w toku kontroli stwierdzono, że kocioł KOVERT 15 był opatrzony etykietą energetyczną zawierającą dane niezgodne ze stanem faktycznym. Etykieta efektywności energetycznej wskazywała bowiem, że kocioł KOVERT 15 posiada klasę energetyczną B, natomiast dane zawarte w dokumentacji kotła wskazywały, iż powinien zostać oznaczony niższą klasą energetyczną C, co stanowi że dostawca naruszył obowiązek wynikający z art. 3 ust. 1 lit a rozporządzenia 2015/1187 polegający na tym, że od dnia 1 kwietnia 2017 r. dostawcy wprowadzający do obrotu lub użytkowania kotły na paliwo stałe, w tym kotły włączone do zestawów zawierających kocioł na paliwo stałe, ogrzewacze dodatkowe, regulatory temperatury i urządzenia słoneczne, dopilnowują, aby każdy kocioł na paliwo stałe był dostarczany wraz z drukowaną etykietą uwzględniającą format oraz informacje określone w pkt 1,1 załącznika III oraz zgodną z klasyfikacją efektywności energetycznej określoną w załączniku II, a każdy kocioł na paliwo stałe przeznaczony do użytkowania w zestawach zawierających kocioł na paliwo stałe, ogrzewacze dodatkowe, regulatory temperatury i urządzenia słoneczne był dostarczany wraz z drugą etykietą uwzględniającą format oraz informacje określone w pkt 2 załącznika III.

Rozpatrując sprawę, Prezes UOKiK rozważył podniesione we wniesionym przez stronę postępowania odwołaniu okoliczności i stwierdza, iż strona postępowania nie kwestionuje ani ustaleń poczynionych przez inspektorów Wielkopolskiego

Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej, ani też nie stawia zarzutów co do niewłaściwego zastosowania przepisów ustawy o etykietowaniu, rozporządzenia 2017/1369 lub rozporządzenia delegowanego 2015/1187. Strona postępowania postawiła natomiast zarzuty co do naruszenia przepisów postępowania administracyjnego związane z oceną stanu faktycznego w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy oraz rozważań organu poczynionych w związku z art. 189f § 1 kodeksu postępowania administracyjnego.

Podstawą do wydania zaskarżonej decyzji Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej był art. 17 ust. 1 pkt 1 i ust. 4 ustawy o etykietowaniu, zgodnie z którymi karze pieniężnej podlega ten, kto nie dopełnia obowiązku, o którym mowa w art. 3 ust. 1-3 i 5, art. 4 ust. 1, 2, 4 i 6, art. 5 ust. 1 i art. 6 lit. a oraz c-e rozporządzenia (UE) 2017/1369, lub obowiązków, o których mowa w art. 9 ust. 2 pkt 2, a decyzja wydawana jest przez organ kontrolujący.

Powyższy przepis obliguje organ kontrolujący (w rozpatrywanej sprawie Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej) do nałożenia kary pieniężnej w przypadku niedopełnienia przez sprzedawcę obowiązku, określonego w art. 3 ust. 1 i art. 6 rozporządzenia 2017/1369 oraz obowiązku określonego w art. 3 ust. 1 lit a rozporządzenia 2015/1187 w zw. z art. 9 ust. 2 pkt 2 ustawy o etykietowaniu.

Nałożenie na strony postępowania administracyjnej kary pieniężnej nie leży w gestii uznania administracyjnego organu administracji, lecz jest wynikiem bezwzględnie obowiązującej normy prawnej. Zatem w każdym przypadku, kiedy organ kontrolujący ustali, iż nie dopełniono obowiązków określonych w art. 3 ust. 1 i art. 6 rozporządzenia (UE) 2017/1369, lub obowiązków wynikających z art. 3 ust. 1 lit a tj. obowiązku określonego w akcie delegowanym wydanym na podstawie art. 16 rozporządzenia (UE) 2017/1369, organ kontrolujący zobowiązany jest do nałożenia kary pieniężnej w wysokości wskazanej w art. 17 ust. 2 ustawy o etykietowaniu.

Rozpatrując sprawę w oparciu o akta przekazane przez Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej oraz mając na uwadze okoliczności podniesione przez stronę postępowania zawarte w odwołaniu, w ocenie Prezesa UOKiK strona postępowania nie dopełniła ustawowych obowiązków dostawcy, w

związku z tym istniała podstawa do nałożenia na nią kary pieniężnej na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o etykietowaniu.

Wydając zaskarżone rozstrzygnięcie Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej rozważył możliwość odstąpienia od obowiązku nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie przepisów ogólnych K.p.a. Ustawa o etykietowaniu nie reguluje kwestii stosowania ulg i możliwości odstąpienia od obowiązku nakładania przez organ administracyjnych kar pieniężnych, zatem zastosowanie mają ogólne przepisy regulujące postępowanie administracyjne zawarte w dziale IVa K.p.a.

Zgodnie art. 189 f § 1 K.p.a. organ odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Aby możliwe było odstąpienie zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 K.p.a., muszą zostać spełnione łącznie dwa warunki. Po pierwsze, waga naruszenia prawa musi być znikoma, a po drugie, strona musi zaprzestać naruszenia prawa najpóźniej w toku postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej (Kodeks postępowania administracyjnego. Nowe instytucje, Gajewski 2017).

Powołując się na prezentowane w doktrynie stanowisko (Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, red. Wierzbowski 2019 r., wyd. 27/ M. Jabłoński, Legalis) naruszeniem znikomym będzie naruszenie, które nie niesie za sobą społecznego niebezpieczeństwa. Wpływ na ocenę znikomości naruszenia będą miały m.in. takie elementy przedmiotowe jak: waga dobra chronionego przez normę sankcjonowaną, czas trwania naruszenia, wpływ naruszenia na poszanowanie prawa, zasięg naruszenia, liczba podmiotów, na które naruszenie ma wpływ, znaczenie następstw naruszenia, etc. Ocena w tym zakresie pozostawiona jest

organowi administracji publicznej. Dla spełnienia przesłanki "zaprzestania naruszeń" wystarczające jest jej zaistnienie przed wydaniem decyzji w sprawie.

Aby możliwe było odstąpienie zgodnie z art. 189f § 1 pkt 2 K.p.a. Organ powinien ustalić, czy za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna (Komentarz do KPA, Gajewski 2017, wyd. 1). Zgodnie zaś z § 2 tego przepisu, w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

- 1) usunięcie naruszenia prawa lub
- 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.

W zaskarżonej decyzji organ I instancji wnikliwie rozważył przesłanki odstąpienia określone w art. 189f § 1 pkt 1 i 2 K.p.a. Organ ten stwierdził w zaskarżonej decyzji, że strona postępowania co prawda zaprzestała naruszenia prawa i usunęła stwierdzone naruszenie, jednak waga naruszenia prawa nie może w niniejszej sprawie zostać uznana jako znikoma. Prezes UOKiK podziela ocenę dokonaną przez organ I instancji, że strona postępowania naruszyła interes konsumentów w zakresie jednego z podstawowych praw, tj. prawa dostępu do informacji na temat efektywności energetycznej produktu, zwłaszcza prawdziwej i rzetelnej informacji, a samo usunięcie naruszenia prawa nie pozwoli na spełnienie celów administracyjnej kary pieniężnej.

Organ I instancji ustalił także i stwierdził w zaskarżonej decyzji, że nie zaistniała podstawa do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej ze względu na uprzednie ukaranie strony postępowania za ten sam czyn.

Prezesa UOKiK podziela ustalenia poczynione przez Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej co do oceny wagi naruszenia prawa w niniejszej sprawie.

Biorąc pod uwagę, że producent nie zapewnił, by jego produkt wprowadzany do obrotu, był opatrzony z osobną dla każdego pojedynczego egzemplarza, nieodpłatnie, kartami informacyjnymi produktu, zgodnie z rozporządzeniem 2017/1367, nie podał klasy efektywności energetycznej produktu w technicznym materiale promocyjnym (broszury, ulotki) danego modelu zgodnie z rozporządzeniem 2015/1187, a ponadto dane zawarte na etykiecie dotyczące klasy efektywności energetycznej kotła były niezgodne ze stanem faktycznym - podano zawyżoną klasę efektywności energetycznej produktu.

Wskazane powyżej informacje lub ich brak niewątpliwie mają wpływ na dokonanie przez kupującego wyboru kotła na paliwo stałe. Prezes UOKiK w pełni podziela także rozważania organu I instancji dotyczące roli, jaką pełnią informacje na temat efektywnych i zrównoważonych produktów związanych z energią znacząco przyczyniają się do uzyskiwania oszczędności energii i obniżania rachunków za energię, a jednocześnie propagują innowacje i inwestycje w wytwarzanie produktów efektywniejszych energetycznie.

Zwrócić należy również uwagę na zakres oraz czas trwania naruszenia prawa, które wyłącznie w przypadku kontrolowanego przedsiębiorcy wynosił ponad 3 miesiące. Mieć jednakże na względzie należy, iż usunięcie naruszenia obowiązków nastąpiło wyłącznie w wyniku kontroli organu oraz zwrócenia się do strony postępowania o przekazanie etykiety i karty w związku z kontrolą przez dystrybutora. Ponadto należy zwrócić szczególną uwagę na fakt, iż strona postępowania nie tylko nie udostępniła konsumentom informacji nie dopełniając ciężących na niej obowiązków, lecz wprowadziła ich w błąd wskazując zawyżoną klasę energetyczną na etykiecie produktu. Oceniając zakres naruszenia prawa, słusznie uznał organ I instancji, iż w przypadku etykiet i kart produktu rozporządzenie 2015/1187 wyraźnie stanowi, iż produkty, które są wprowadzane do obrotu powinny być opatrzone z osobną i dla każdego pojedynczego egzemplarza etykietami i kartami informacyjnymi produktu. Zatem nie dołączenie odpowiadającej przepisom rozporządzenia 2017/1369 oraz przepisom rozporządzenia 2015/1187 etykiety lub karty nawet do 1 egzemplarza produktu stanowi naruszenie obowiązku dostawcy. Mając ponadto na uwadze, że strona postępowania naruszyła w niniejszej sprawie łącznie 3 obowiązki, uznanie że waga naruszenia prawa jest znikoma nie znajduje uzasadnienia.

Odnosząc się do zarzutu strony postępowania związanego z naruszeniem art. 7 w zw. z art. 77 w zw. z art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego poprzez nienależyte wyjaśnienie stanu faktycznego sprawy i dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego prowadzące do uznania, że waga naruszenia prawa nie miała charakteru znikomego, należy

stwierdzić powołując się o okoliczności wykazane we wcześniejszej części uzasadnienia, że wprowadzając do obrotu produkty strona nie dopełniła obowiązków wynikających z przepisów rozporządzenia 2017/1369 oraz rozporządzenia 2015/1187, a tym samym organ I instancji zasadnie wszczął w stosunku do niej postępowanie w sprawie wymierzenia kary pieniężnej za te czyny.

Art. 77 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego nakłada na organ obowiązek zebrania i rozpatrzenia całości materiału dowodowego. Warunkiem skutecznego sformułowania zarzutu naruszenia tego przepisu jest wykazanie, iż organ pominął ważkie z punktu widzenia istoty sprawy dowody. W przedmiotowej sprawie, w ocenie Prezesa UOKiK strona postępowania nie wykazała, aby jakkolwiek przedstawiony przez nią dowód został pominięty. Organ I instancji szczegółowo i wnikliwie poddał analizie wszystkie działania strony postępowania oraz złożone przez nią wyjaśnienia.

Rozważając z kolei tezę strony postępowania, jakoby współpraca z organem oraz niezwłoczne podjęcie działań naprawczych, a także umieszczenie informacji nt. produktów stanowiły przesłanki dla uznania znikomej wagi naruszenia prawa, Prezes UOKiK nie podziela powyższego stanowiska. Powołana przez stronę okoliczność może zostać oceniona w kontekście oceny wymiary kary, nie stanowi zaś przesłanki wpływającej na ocenę wagi naruszenia prawa, stanowi zaś jego konsekwencję.

Mając na uwadze wszystkie powołane fakty i okoliczności w ocenie Prezesa UOKiK w niniejszej sprawie nie zachodzą kumulatywnie przesłanki odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej w oparciu o dyspozycję art. 189f § 1 pkt 1 K.p.a. Strony postępowania dopuściły się bowiem naruszenia obowiązków wynikających z rozporządzenia 2017/1369 oraz rozporządzenia 2015/1187, a poczynione w toku postępowania ustalenia nie pozwalają uznać, że stopień naruszenia prawa jest znikomy.

Również odstąpienie od nałożenia kary na podstawie art. 189f § 1 pkt 2 nie jest możliwe, ponieważ Prezes UOKiK nie dysponuje wiedzą na temat uprzedniego nałożenia na stronę postępowania prawomocną decyzją administracyjnej kary pieniężnej za to samo zachowanie przez inny uprawniony organ administracji publicznej. Strona postępowania nie podniosła również zarzutów związanych z tą okolicznością w toku postępowania I instancji, ani w toku postępowania zakończonego niniejszą decyzją.

Dokonując merytorycznego rozważenia przesłanek wymiaru kary wynikających z art. 17 ust. 5 ustawy o etykietowaniu, zgodnie z którym „*Wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, ustala się, uwzględniając w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązków*”, Prezes UOKiK doszedł do przekonania, że sankcja w postaci administracyjnej

kary pieniężnej nałożonej w wysokości jednokrotności przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej spełni swój cel represyjno-prewencyjny oraz odpowiada zarówno okolicznością jak i stopniowi naruszenia prawa.

Na przedsiębiorcach jako profesjonalnych uczestnikach rynku ciąży obowiązek przestrzegania przepisów prawa, co oznacza, że strona postępowania powinna mieć świadomość, jakie ciążą na niej obowiązki, a konsumenci mają prawo oczekiwać, iż udostępnione przez tego przedsiębiorcę na rynku wyroby będą spełniały stosowne wymagania. Zauważyć należy, iż zawodowy charakter prowadzonej przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej uzasadnia zwiększone oczekiwania co do jego wiedzy, rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania. Obejmuje także znajomość obowiązującego prawa oraz następstw z niego wynikających w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej. Strona postępowania powinna zatem dołożyć należytej staranności, aby zapoznać się z obowiązującymi regulacjami prawnymi dotyczącymi obowiązków, jakie ma dopełnić jako dostawca produktu. Zgromadzony materiał dowodowy wskazuje, że strona postępowania nie dochowała należytej staranności przy wprowadzaniu do obrotu produktu i nie dopełniła obowiązków wynikających z ustawy o etykietowaniu, rozporządzenia 2017/1369 oraz rozporządzenia 2015/1187, czego należało od niego, jako profesjonalisty, oczekiwać.

Skoro zatem strona postępowania nie dołożyła należytej staranności przy udostępnianiu wyrobu, to na niej spoczywają ujemne skutki niedopełnienia obowiązku w danym zakresie. Powyższe znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego, z którego wynika powinność obywateli co najmniej podstawowej orientacji w przepisach prawnych. Zakres wymaganej wiedzy jest zróżnicowany - nie ulega wątpliwości, że lepsza znajomość prawa jest oczekiwana od osoby prowadzącej działalność gospodarczą w określonej dziedzinie - powinna ona być zorientowana w przepisach prawnych regulujących tę działalność w stopniu wystarczającym do jej poprawnego prowadzenia (wyrok NSA OZ w Gdańsku z 29 listopada 2000 r., I SA/Gd 1185/98, Lex nr 47129).

Prezes UOKiK uznaje także, że organ I instancji prawidłowo uwzględnił okoliczności przemawiające na korzyść strony postępowania, mające wpływ na wysokość nałożonej kary pieniężnej. Strona postępowania dostarczyła dystrybutorowi

brakującą kartę produktu oraz poprawione techniczne materiały promocyjne zawierające informację o klasie energetycznej produktu. Mieć jednakże należy na względzie fakt, iż miało to miejsce dopiero w wyniku przeprowadzonej przez organ I instancji kontroli. Do tego czasu, tj. od sierpnia 2020 r. do listopada 2020 r. konsumenci pozbawieni byli rzetelnej i prawidłowej informacji o produkcie, a umieszczona na wyrobie etykieta wskazywała zawyżoną klasę efektywności energetycznej. Celem regulacji wprowadzonych przepisami o etykietowaniu energetycznym jest umożliwienie konsumentom zapoznania się z informacjami na temat efektywności energetycznej produktu. Jednym ze sposobów przekazania informacji jest udostępnienie karty produktu, zawierającej techniczne informacje o produkcie lub podanie klas efektywności energetycznej oraz zakresu klas efektywności energetycznej w technicznym materiale promocyjnym. Niedopełnienie obowiązków w zakresie wszystkich trzech wskazanych powyżej kanałów udostępniania konsumentom informacji wpływa w znaczący sposób na proces decyzyjny co do nabycia produktu w oparciu o dostępne informacje o efektywności energetycznej. Zatem działania stron postępowania należy zakwalifikować jako istotne naruszenie obowiązków określonych w ustawie o etykietowaniu oraz unijnych regulacji dotyczących etykietowania energetycznego. Pomimo że zakres ilościowy produktu objętego kontrolą jest nieznaczny, produkt ten był wyeksponowany w punkcie sprzedaży i dostępny dla konsumentów, którzy planowali dokonać zakupu produktu. Zatem fakt, iż u kontrolowanego dystrybutora wyeksponowano tylko 1 egzemplarz, nie wpływa na zmianę liczby konsumentów, którzy mogli zapoznać się z produktem oraz informacjami o jego efektywności energetycznej.

Jak wynika z art. 17 ust. 2 ustawy o etykietowaniu *”W przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, kara pieniężna wynosi od jednokrotnego do dziesięciokrotnego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodowej za rok poprzedzający, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych”*. Ustalone w sprawie okoliczności naruszenia obowiązków, jak również stopień ich naruszenia, uwzględniając fakt, iż przedsiębiorca dopełnił naruszone obowiązki przemawiają za uznaniem, iż nałożona kara w minimalnej wysokości spełni swój cel, a jednocześnie nie będzie zbyt dotkliwa dla stron postępowania.

Zgodnie z art. 138 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

Rozpatrując odwołanie wniesione przez strony postępowania z zachowaniem ustawowego terminu, po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji.

W opinii Prezesa UOKiK zaskarżona decyzja Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej spełnia wymagania formalne, określone w art. 107 Kodeksu postępowania administracyjnego, a zawarte w niej rozstrzygnięcie jest prawidłowe zarówno pod kątem zgodności z prawem, jak i z punktu widzenia jego celowości i słuszności.

Organ I instancji był uprawniony do poddania kontroli kotła KOVERT 15, a dokonane w jej trakcie ustalenia nie budzą wątpliwości. Strona postępowania nie kwestionowała faktu, że naruszyła obowiązek określony w art. 3 ust. 1 oraz art. 6 lit a rozporządzenia 2017/1369 oraz art. 3 ust. 1 lit a rozporządzenia 2015/1187 w zw. z art. 9 ust. 2 pkt 2 ustawy o etykietowaniu, a więc organ I instancji był uprawniony do nałożenia na nią administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o etykietowaniu energetycznym produktów związanych z energią.

Ponieważ zarówno organ I instancji jak i Prezes UOKiK po rozpatrzeniu ustawowych przesłanek do odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu nie dopatrzyły się podstaw do zastosowania tej instytucji, nałożenie na stronę postępowania kary pieniężnej było obligatoryjne, zaś wysokość nałożonej kary nie budzi zastrzeżeń.

Mając powyższe na uwadze, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji decyzji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna.

POUCZENIE

Na decyzję, zgodnie z art. 52 § 1, w związku z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 z późn. zm.) przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Zgodnie z art. 53 § 1 w związku z art. 54 § 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia postanowienia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Zgodnie z art. 233 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stosunkowy, którego wysokość zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia i wynosi odpowiednio:

- 1) do 10 000 zł - 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
- 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
- 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
- 4) ponad 100 000 zł - 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.

Zgodnie z § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.

Ponadto, zgodnie z art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, 245 § 1 i art. 246 § 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, stronie postępowania składającej skargę na decyzję Prezesa UOKiK do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądowoadministracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata,

radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały z art. 252 § 1 i § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Jadwiga Gunerka
Zastępca dyrektora
Departamentu Nadzoru Rynku
/podpisano elektronicznie/

